

Arrest

nr. 172 451 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine afkomstig uit Baku. In de zomer van 2011 kwam u op vijftienjarige leeftijd met uw ouders N.A. en T.U. (O.V. X) en uw meerderjarige broer R.A. (O.V. X) naar België en vroegen er op 19/08/2011 asiel aan. In het kader hiervan nam het CGVS op 31/02/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep bij de RVV en bij de RvS werd verworpen. U verklaart dat uw vader toen problemen had gekend in uw land van herkomst maar u weet hier niet het fijne van. U kende toen geen persoonlijke problemen. Op 07/05/2016 werd u door de bevoegde Belgische autoriteiten opgepakt daar u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond en naar het CIB overgebracht. Uw voorziene repatriëring op 06/06/2016 naar uw land van herkomst werd geannuleerd daar u op

02/06/2016 uw asielaanvraag indiende. U verklaart dat u niet naar Azerbeidzjan kan terugkeren daar u er veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van 3 tot 7 jaar. Sinds u 18 jaar bent geworden werd u op uw thuisadres in Baku opgeroepen om uw verplichte legerdienst te vervullen. Omdat u zich toen omwille van uw vader in België bevond hebt u zich er niet aangeboden. U wil ook geen legerdienst doen omdat Azerbeidzjan en Armenië zich in een oorlogssituatie bevinden omwille van de betwiste enclave Nagorno-Karabach. U vreest gedood te worden en wil niemand doden. U wil ook geen wapen dragen. U bent in het bezit van de volgende documenten: een beslissing dd. 29/07/2015 van het kantoor van de Procureur-Generaal van Azerbeidzjan, een politie convocatie dd. 27/08/2015, een Belgisch schoolattest en twee loonbrieven.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3) dat toen u 18 jaar werd, i.e. in 2014, werd opgeroepen om uw legerdienst te vervullen in Azerbeidzjan. Uit uw verklaringen blijkt dat u begin december 2015 vernam dat u veroordeeld was tot een gevangenisstraf wegens uw dienstplichtontduiking. Pas op 02/06/2016 diende u echter een asielaanvraag in voor de Belgische autoriteiten. U stelt (CGVS p. 7) dat toen u 18 jaar was u nog een tijdelijke verblijfsvergunning had in België en dacht dat het niet nodig was om asiel aan te vragen. Toen deze verblijfsvergunning vorig jaar werd ingetrokken wist u niet dat u een asiel aanvraag kon indienen, u heeft van deze mogelijkheid pas vernomen toen u in het gesloten centrum werd geplaatst. Deze door u opgegeven reden voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag kan niet worden aanvaard. Waar u aanvoert dat toen u 18 jaar werd u over een verblijfsrecht beschikte dient erop gewezen dat de asielprocedure erop is gericht om internationale bescherming te bieden aan personen die in hun land van herkomst vervolging vrezen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een asielzoeker die beweert dat hij sinds hij 18 jaar is geworden omwille van zijn dienstplichtontduiking een dringende nood heeft aan internationale bescherming, onmiddellijk of kort na het moment dat hij meerderjarig werd een asielaanvraag zou indienen en zich ter beschikking houdt van de asielinstanties die dienen te oordelen over zijn nood aan internationale bescherming. Uw beweerde onwetendheid over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen weet evenmin te overtuigen. Van iemand die vervolging vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop bescherming kan verkregen worden (bv. bij uw familieleden die de asielprocedure hebben doorlopen, bij de advocaat van uw ouders, ...) en met bekwame spoed een asielaanvraag indient. Deze vaststellingen doen manifest afbreuk aan het acute karakter van uw nood aan internationale bescherming en relativeert als dusdanig op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolging. Ten slotte kan ook niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat u pas een asielaanvraag indiende nadat u werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge, nadat er u een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van twee jaar betekend werd, en nadat uw repatriëring naar uw land van herkomst was geregeld. Uw handelswijze - het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin u uw asielaanvraag indiende - valt niet te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in uw land van herkomst en een dringende nood aan internationale bescherming. Het feit dat u een laattijdige asielaanvraag indiende, ondermijnt ook uw bewering dat u gewetensbezwaren zou hebben tegen het vervullen van militaire dienst of het dragen van wapens. Indien u effectief onoverkomelijk gewetensbezwaren zou hebben én u zou reeds geweten hebben dat u in uw thuisland werd opgeroepen om uw legerdienst te vervullen, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat dit net een extra reden zou zijn om ze snel mogelijk internationale bescherming aan te vragen, quod non in casu.

Verder valt uw bewering (CGVS p. 3-5) dat u omwille van uw dienstplichtontduiking in Baku o.b.v. artikel 334.1 van de strafwet veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van 3 tot 7 jaar helemaal niet te rijmen met het door u voorgelegde document van het kantoor van de Procureur-Generaal. Immers, zoals in de beslissing dd. 29/07/2015 van het kantoor van de Procureur-Generaal van Azerbeidzjan wordt aangegeven, handelt het strafwetsartikel 334.1 over gevallen van desertie en niet van dienstplichtontduiking. Bij confrontatie zei u (CGVS p. 8) niet te weten wat het begrip desertie inhoudt, hetgeen aangezien u volgens uw beweringen hiervoor tot een gevangenisstraf werd veroordeeld op zijn zachtst gezegd zeer merkwaardig is. Er werd u verduidelijkt dat desertie slaat op een soldaat die uit het leger wegloopt en dat aangezien u geen militair bent deze wetgeving niet op u van toepassing kan zijn. Hierop verwees u naar de inhoud van de beslissing van het kantoor van de Procureur-Generaal, artikel 334.1 van het Strafwetboek: desertie - namelijk dienstverlating van de militair zonder toestemming voor meer dan 3 maanden, het weglopen uit dienst, ongeoorloofde afwezigheid. U suggereerde (zie ook CGVS p. 4) dat u werd veroordeeld o.b.v. dit artikel omdat u zich voor meer dan drie maanden niet had aangeboden bij de politie nadat u er was geconvoceerd. Deze bewering houdt echter geen steek. Zoals blijkt uit de door het CGVS aan uw dossier toegevoegde informatie, handelt

het strafwetsartikel 334.1 enkel over gevallen van desertie en niet van dienstplichtontduiking. Dienstplichtontduiking wordt in het Azerbeidzjaanse Strafwetboek besproken in artikel 321.1 en is strafbaar tot een gevangenisstraf tot 2 jaar. Bovendien moet opgemerkt worden dat in weerwil van uw beweringen en de door u toegevoegde vertaling ervan, dit document niet aantoonde dat u veroordeeld bent maar aangeeft dat u kan worden veroordeeld (zie toegevoegde vertaling CGVS). Het parket kan louter een straf eisen maar deze op leggen gebeurd door een veroordeling voor een rechtbank. Het is merkwaardig dat u niet de correcte inhoud van dit document weet. Meer nog, bij de bespreking van de door u neergelegde twee documenten m.b.t. de problemen door uw dienstplichtontduiking stelde u (CGVS p. 4) dat eerst de oproepingsbrief van de politie u werd toegestuurd waarna u omdat u zich er niet had aangeboden door het kantoor van de Procureur-Generaal tot een gevangenisstraf werd veroordeeld. Er moet echter worden vastgesteld dat de beslissing van het kantoor van de Procureur-Generaal dateert van 29/07/2015 en de politieconvocatie van 27/08/2015 waarin wordt gemeld dat het de laatste waarschuwing was en u zich op 02/09/2015 bij de politie diende aan te bieden en aldus van later dateert. Bij confrontatie met deze incongruentie stelt u (CGVS p. 8) dat u eerst veroordeeld werd tot de gevangenisstraf waarna u werd opgeroepen door de politie, u weet het niet zeker maar waarschijnlijk om u te arresteren, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere beweringen dat dit uw laatste oproeping was om uw legerdienst te vervullen waarna u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Gelet op hetgeen voorafgaat kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat dergelijke meestal vervalste stukken in Azerbeidzjan makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling waardoor deze documenten rekening houdend met uw verklaringen geen bewijswaarde hebben.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u neergelegde documenten (een Belgisch schoolattest en twee loonbrieven) leveren geen informatie over uw beweerdde problemen in Azerbeidzjan en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 juli 2016 een schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Waar verzoeker een laattijdige asielaanvraag verweten wordt, stelt verzoeker dat “op het niet respecteren van deze termijnen in principe geen sanctie staat”, dat “krachtens art. 15 E.V.R.M. er geen uitzonderingen bestaan op de toepassing van art. 3 E.V.R.M.”, dat “de door de Vreemdelingenwet gestelde termijn daar geen afbreuk kan aan doen, daar art. 3 de Vreemdelingenwet primeert” en dat hij aldus “het recht heeft dat zijn aanvraag grondig wordt onderzocht”.

Verzoeker legt uit dat hij “inderdaad over een verblijfsvergunning beschikte, daar zijn oma medisch werd geregulariseerd omwille van haar kanker en de familie die voor haar zorgde en op hetzelfde adres verblijft, eveneens werd geregulariseerd” en dat “de ganse familie er (verkeerdelijk) van uit ging dat deze regularisatie definitief zou zijn en dat deze gedachte niet onredelijk was”. Hij stelt dat verzoeker en zijn ouders “uit onvrede, hun vroegere advocaat hebben ingewisseld voor een nieuwe advocaat, precies omwille van het feit dat de eerste onvolledig advies had verstrekt”.

Volgens verzoeker is het “toch al te duidelijk dat de verzoekende partij zich heeft laten misleiden door de op sommige plaatsen verkeerde vertaling van de stukken, die hij ontvangen heeft uit Azerbeidzjan”.

Hij bevestigt dat *“hij inderdaad nog niet veroordeeld werd –een veroordeling bij verstek bestaat vermoedelijk niet in Azerbeidzjan, wat moet geweten zijn door het C.G.V.S. (schending van de zorgvuldigheidplicht)- maar dat er tegen hem een strafzaak werd geopend door het Parket, dat hem een inbreuk verwijt op het artikel 334.1 van het Strafwetboek, dat inderdaad desertie bestraft met een straf gaande van 3 jaar gevangenisstraf tot 7 jaar”*. Hij erkent dat *“het Azerbeidzjaans strafwetboek inderdaad een artikel 321 bevat (evasion serving in military service) dat evenwel eveneens een straf voorziet van minimum 3 jaar, vermits het land zich in staat van oorlog bevindt”*, maar voert aan dat *“de keuze van het artikel 334.1 niet afhangt van de verzoekende partij, maar van het Parket”*.

Hij stelt dat *“valsheid niet wordt vermoed, maar moet aangetoond worden in concreto en dat het niet voldoende is te verwijzen naar stukken, die zouden aantonen dat bepaalde stukken tegen betaling zouden te verkrijgen zijn”*. Hij wijst er nog op dat *“de stukken die door de verzoekende partij worden overgelegd, gemakkelijk kunnen worden gecontroleerd ter plaatse”*.

Verzoeker benadrukt dat *“er niet kan betwist worden dat de verzoekende partij op 04-05-2014, 18 jaar is geworden en dat het dus normaal is dat hij in Azerbeidzjan wordt opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen”* en dat het *“nu hij zich niet aangeboden heeft om zijn legerdienst te vervullen het eveneens normaal is dat een strafzaak tegen hem wordt geopend”*. Hij meent dat hij *“het recht heeft te weigeren wapens op te nemen in de oorlog tegen Armenië, die een oorlog is die door de internationale gemeenschap wordt veroordeeld”* en dat *“hem dus een straf wacht buiten elke verhouding, terwijl er bij het weten van de verzoekende partij, geen ongewapende legerdienst of een alternatieve burgerdienst bestaat in Azerbeidzjan”*.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. Verzoeker stelt in Azerbeidzjan een gevangenisstraf wegens dienstplichtontduiking te vrezen. De Raad hecht echter geen geloof aan zijn asielaanvraag.

2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij begin december 2015 vernam dat hij veroordeeld was tot een gevangenisstraf wegens dienstplichtontduiking, maar dat hij pas een half jaar later, op 2 juni 2016, een asielaanvraag indiende, nadat hij werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge, nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van twee jaar betekend werd en nadat zijn repatriëring was geregeld. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij kort na het vernemen van zijn problemen een asielaanvraag indient, indien hij werkelijk internationaler bescherming behoeft. Dat *"op het niet respecteren van deze termijnen in principe geen sanctie staat"*, dat *"krachtens art. 15 E.V.R.M. er geen uitzonderingen bestaan op de toepassing van art. 3 E.V.R.M."* en dat *"de door de Vreemdelingenwet gestelde termijn daar geen afbreuk kan aan doen, daar art. 3 de Vreemdelingenwet primeert"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een half jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen en pas op het ogenblik dat zijn verwijdering uit het Rijk wel degelijk een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat de ernst van de door hem geschetste vervolging relatieveert.

2.5. De uitleg in het verzoekschrift dat hij *"inderdaad over een verblijfsvergunning beschikte, daar zijn oma medisch werd geregulariseerd omwille van haar kanker en de familie die voor haar zorgde en op hetzelfde adres verblijft, eveneens werd geregulariseerd"* en dat *"de ganse familie er (verkeerdelijk) van uit ging dat deze regularisatie definitief zou zijn en dat deze gedachte niet onredelijk was"* kan niet overtuigen, gezien enkel de asielprocedure erop gericht is om internationale bescherming te bieden aan personen die in hun land van herkomst vervolging vrezen of een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker en zijn ouders *"uit onvrede, hun vroegere advocaat hebben ingewisseld voor een nieuwe advocaat, precies omwille van het feit dat de eerste onvolledig advies had verstrekt"*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan zijn laattijdige asielaanvraag evenmin verschonen, gezien zijn ouders en broer reeds in 2011, met de hulp van een advocaat, een asielprocedure doorliepen en verzoeker aldus kennelijk op de hoogte was van deze en van andere verblijfsrechtelijke procedures.

2.6. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst werkelijk vervolging dient te vrezen omwille dienstplichtontduiking. De voorgelegde documenten die volgens hem zijn problemen zouden aantonen, zijn immers niet bewijskrachtig. Zo blijkt uit de door hem voorgelegde beslissing van het kantoor van de Procureur-Generaal enkel dat verzoeker *zou kunnen worden veroordeeld* voor desertie, volgens strafwetsartikel 334.1. In tegenstelling tot wat verzoeker beweerde, legt dit document dus geenszins een veroordeling of straf op én beoogt het vermeldde artikel enkel gevallen van desertie en wordt de dienstplichtontduiking - zoals het geval zou zijn bij verzoeker - in het Azerbeidzjaanse Strafwetboek besproken in artikel 321.1. Dat *"de keuze van het artikel 334.1 niet afhangt van de verzoekende partij, maar van het Parker"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, gezien van een dergelijk beweerd officieel document wel degelijk een correcte vorm en inhoud verwacht kan worden. De bewering dat de Procureur-Generaal zich zou vergist hebben is nooit uit te sluiten doch blijft een loutere veronderstelling en kan in het licht dat dit niet de eerste waarschuwing was -en dus een herhaalde fout zou zijn- niet worden aangenomen.

2.7. Verder verklaarde verzoeker dat de oproepingsbrief van de politie hem eerst werd toegestuurd, waarna hij niet kwam opdagen en dus door het kantoor van de Procureur-Generaal tot een gevangenisstraf werd veroordeeld (gehoor, p. 4), terwijl uit de stukken zelf blijkt dat de beslissing van het kantoor van de Procureur-Generaal dateert van 29 juli 2015 en de politieconvocatie van 27 augustus 2015 waarin wordt gemeld dat het de laatste waarschuwing was en verzoeker zich op 2 september 2015 bij de politie diende aan te bieden. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *"zich heeft laten misleiden door de op sommige plaatsen verkeerde vertaling van de stukken, die hij ontvangen heeft uit Azerbeidzjan"*, ziet de Raad niet in hoe dit de opvallende inhoud van de stukken zou kunnen wijzigen.

Bovendien kan uit het stuk van de Procureur-Generaal blijken dat het een "laatste waarschuwing" zou zijn, wat inhoudt dat er reeds eerdere waren. Ook dit wordt niet door verzoekende partij verklaard zodat verzoekers asielaanvraag ook op dit punt in strijd is met het neergelegde document.

2.8. Ten slotte is het frappant dat verzoeker dermate weinig op de hoogte is van de inhoud van een document, dat hij aan de asielinstanties overlegt om zijn asielrelaas te staven. Immers indien verzoeker inderdaad werd opgeroepen voor de militaire dienstplicht dan kon verwacht worden dat hij deze feiten die de oorzaak waren van zijn asielaanvraag nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Dit geldt te meer indien verzoeker verklaart beschuldigd te zijn van dienstweigering en hij aldus niet kan volstaan met de loutere melding dat hij niet terug wil naar Azerbeidzjan maar integendeel uiteenzet waarom hij desgevallend niet gemeld had dat hij in het buitenland zat of waarom hij meent niet terug te kunnen en waarom hij naliel contact op te nemen met personen die hem konden bijstaan. Ook ter terechtzitting wordt dit niet toegelicht. De bewering dat verzoeker of zijn ouders geen kennissen hebben in Azerbeidzjan kan bezwaarlijk volstaan en is evenmin geloofwaardig.

2.9. Gelet op de inhoud van de documenten, op de afwijkende verklaringen van verzoeker en op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat dergelijke meestal vervalste stukken in Azerbeidzjan makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de voorgelegde stukken.

2.10. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *“valsheid niet wordt vermoed, maar moet aangetoond worden in concreto en dat het niet voldoende is te verwijzen naar stukken, die zouden aantonen dat bepaalde stukken tegen betaling zouden te verkrijgen zijn”*, merkt de Raad op dat verzoeker er ten onrechte van uit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele valse documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten eveneens vals zijn, kan *in casu* vastgesteld worden dat een echtheidsonderzoek werd uitgevoerd, gezien de commissaris-generaal terecht belangrijke vormelijke gebreken vaststelde met name een foutief wetsartikel en verzoeker daarbij grondig ondervraagd werd over deze documenten.

Hoe dan ook toont verzoeker met deze loutere stellingen in zijn verzoekschrift niet aan dat de informatie in het administratief dossier - waaruit blijkt dat dergelijke stukken makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn in Azerbeidzjan - foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.11. Waar verzoekende partij nog stelt dat de CGVS ook gezien het absolute karakter van artikel 3 van EVRM een onderzoeksplicht heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker alle mogelijkheid kreeg zijn asielaanvraag toe te lichten en te documenteren. De bewering in het verzoekschrift en ter terechtzitting herhaald, dat *“de stukken die door de verzoekende partij worden overgelegd, gemakkelijk kunnen worden gecontroleerd ter plaatse”* nu het document van de Procureur-Generaal een nummer draagt is bezwaarlijk ernstig nu het *in casu* een aanvraag betreft en het niet toekomt aan de asielinstanties dit bekend te maken in het land van herkomst. Bovendien is dit niet dienstig, gezien de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

2.12. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat *“er niet kan betwist worden dat de verzoekende partij op 04-05-2014, 18 jaar is geworden en dat het dus normaal is dat hij in Azerbeidzjan wordt opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen”* en dat het *“nu hij zich niet aangeboden heeft om zijn legerdienst te vervullen het eveneens normaal is dat een strafzaak tegen hem wordt geopend”*, wijst de Raad erop dat een louter hypothetische vrees voor mogelijke vervolging niet volstaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het bovenstaande, in gebreke. Daarbij merkt de Raad nog op dat, indien verzoeker een veroordeling omwille van zijn dienstplichtontduiking alsnog aannemelijk zou maken, *quod non in casu*, het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en

dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 168). Het is aan verzoekende partij om aannemelijk te maken dat hij redenen aanvoert die verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, of omwille van een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat Azerbeidzjan in oorlog is met Armenië en hij vreest naar het front te worden gestuurd. Hij stelt dat hij niet wil vechten en de situatie in Nagorno-Karabach gevaarlijk is. Dergelijke motieven kunnen niet leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus nu ze enkel persoonlijke redenen en afkeer inhouden voor de militaire dienst en ingegeven zijn uit vrees voor de strijd. Nergens wordt aangetoond dat buiten de straf waarvan verzoeker desgevallend het voorwerp zou zijn omwille van zijn dienstweigering –die het weze herhaald, niet wordt aangetoond-, het voorwerp zou zijn van een onevenredig zware bestraffing voor het door hem begane militair misdrijf wegens zijn ras, religie, nationaliteit, of het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15. Waar verzoeker een schending van artikel 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.16. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK